

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci navrhovatele: **MUDr. K. R.**, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy odpůrce – čl. I bodu 16 opatření obecné povahy ze dne 27. 9. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-25/MIN/KAN, ve znění opatření obecné povahy ze dne 22. 10. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-26/MIN/KAN,

t a k t o :

- I. Návrh na vyslovení nezákonnosti části opatření obecné povahy odpůrce – čl. I bodu 16 opatření obecné povahy ze dne 27. 9. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-25/MIN/KAN, ve znění opatření obecné povahy ze dne 22. 10. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-26/MIN/KAN, **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Napadená část mimořádného opatření

[1] Návrhem podaným dne 26. 10. 2021 se navrhovatel domáhá zrušení, případně vyslovení nezákonnosti části opatření obecné povahy – mimořádného opatření odpůrce ze dne 27. 9. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-25/MIN/KAN, ve znění mimořádného opatření ze dne 22. 10. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-26/MIN/KAN (dále jen „mimořádné opatření“). Tímto opatřením odpůrce omezil poskytování řady služeb a provozování aktivit. V čl. I. bodě 16, který navrhovatel napadá, stanovil odpůrce podmínky pro vstup do některých vnitřních a vnějších prostor, na něž odkazuje regulace jednotlivých činností. Text tohoto ustanovení ve znění po novele, která zkrátila délku platnosti testů v písm. a) ze 7 dnů a v písm. b) ze 72 hodin, je následující:

16. stanovují následující podmínky pro vstup osob do některých vnitřních a venkovních prostor nebo pro účast na hromadných akcích nebo jiných činnostech, je-li to vyžadováno tímto mimořádným opatřením:

- a) osoba absolvovala nejdéle před 72 hodinami RT-PCR vyšetření na přítomnost viru SARS-CoV-2 s negativním výsledkem, nebo*

- b) osoba absolvovala nejdéle před 24 hodinami rychlý antigenní test (RAT) na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 s negativním výsledkem, který provedl zdravotnický pracovník, nebo*
- c) osoba byla očkována proti onemocnění covid-19 a doloží národním certifikátem o provedeném očkování nebo certifikátem o provedeném vydávaným podle nařízení Evropské unie o digitálním certifikátu EU COVID19, za podmínky, že uplynulo nejméně 14 dní od dokončeného očkovacího schématu; [...], nebo*
- d) osoba prodělala laboratorně potvrzené onemocnění covid-19, uplynula u ní doba izolace podle platného mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví a od prvního pozitivního rychlého antigenního testu (RAT) na přítomnost antigenu viru SARS-CoV2 nebo RT-PCR testu na přítomnost viru SARS-CoV-2 neuplynulo více než 180 dní, nebo*
- e) osoba na místě podstoupí rychlý antigenní test (RAT) na stanovení přítomnosti antigenu viru SARS-CoV-2 určený pro sebetestování (použití laickou osobou), jehož výsledek je negativní; obdobné platí, pokud osoba na místě prokáže, že podstoupila rychlý antigenní test (RAT) za dozoru zdravotnického pracovníka prostřednictvím online služby nejdéle před 24 hodinami a prokáže absolvování tohoto testu a jeho negativní výsledek potvrzením poskytovatele zdravotních služeb.*

II. Podstatný obsah návrhu, vyjádření odpůrce a replika navrhovatele

[2] Navrhovatel má za to, že odpůrce zkrátil jeho svobodu pohybu a pobytu zaručenou Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“) tím, že diskriminačním způsobem stanovil podmínky pro vstup do některých prostor. Napadená část mimořádného opatření může ohrožovat i navrhovatelovo zdraví. Nemá vystaven certifikát o očkování proti nemoci COVID-19, nedisponuje pozitivním testem, jímž by prokazoval dříve prodělané onemocnění stejnou nemocí, a může se proto prokazovat jen negativním testem na přítomnost viru SARS-CoV-2. Co se týče dopadu mimořádného opatření, odkázal konkrétněji na dopad čl. I. bodu 2 písm. b), bodu 3 písm. b), bodu 9 písm. a) a bodu 11 písm. c) mimořádného opatření do společenské, sociální, zdravotní i profesní oblasti jeho života.

[3] Platnost negativního testu je v novelizovaném mimořádném opatření stanovena v řádu hodin, resp. několika dnů; fikce bezinfekčnosti po prodělaném onemocnění je omezena 180 dny; pouze v případě očkovanych osob je bezinfekčnost presumována bez časového omezení. Podle odůvodnění mimořádného opatření připadá 20 % případů nových nákaz na očkované osoby. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 1. 9. 2021, č. j. MZDR 32150/2021-4/OLZP, odpůrce připouští významný pokles účinnosti očkování v čase. Vakcinace proto s ubíhajícím časem nezaručuje bezinfekčnost. S touto skutečností se však odpůrce v mimořádném opatření nevypořádal. Tím, že očkováným osobám nestanovil žádný časový limit pro prokázání bezinfekčnosti na základě očkování, diskriminuje navrhovatele a ohrožuje jeho zdraví. Může-li očkováný člověk onemocnět (přičemž po více než čtyřech měsících od očkování je o 53 % vyšší pravděpodobnost pozitivního testu), může onemocnění i šířit. Chování očkovanych může být rizikovější už kvůli falešnému pocitu „bezinfekčnosti“.

[4] Dodal, že i kdyby očkována osoba měla pozitivní výsledek testu, mohla by podle čl. I. bodu 16 mimořádného opatření vstupovat do vymezených prostor na základě podstoupení očkování.

pokračování

[5] Odpůrce ve vyjádření k návrhu namítl nedostatek aktivní procesní legitimace navrhovatele. Ten se cítí být poškozen tím, že do provozoven, kam on vstupuje na základě negativního testu, vstupují i osoby očkované bez testu. Nenamítá tedy zásah do své vlastní právní sféry, ale snaží se dosáhnout určitého výsledku v právní sféře ostatních osob. Napadená úprava proto nemá dostatečně přímý a nezprostředkovaný vztah k jeho vlastní právní sféře.

[6] Dále odpůrce připomněl obecné principy soudního přezkumu mimořádných opatření. V rámci testu proporcionality by měly soudy postihovat jen extrémní případy věcně nesprávných opatření a měly by zohlednit dynamicky se vyvíjející odborné poznatky, na jejichž základě odpůrce provádí správní uvážení veden principem náležité opatrnosti. Princip proporcionality provádí tak, že zhodnotí stav šíření onemocnění COVID-19, dospěje k odhadu rizika dalšího šíření, a pokud je toto riziko neuspokojivě vysoké, identifikuje opatření mírnící šíření epidemie a ohrožení života a zdraví osob. K vlastnímu obsahu návrhu uvedl, že očkování vytváří v těle nepříznivé podmínky pro replikaci viru, čímž se snižuje pravděpodobnost vzniku mutací přenositelných na další osoby. „Bezinfekčností“ je ve vztahu k očkováním míněn stav, kdy klesá možnost přenosu viru z očkovaných osob tak významně, že lze od jejich povinného testování ustoupit. Poukázal i na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 20. 10. 2021, č. j. 2 Ao 7/2021 - 157, podle něhož je očkování bezpečným, přiměřeně účinným a snadno dostupným nástrojem ochrany.

[7] Navrhovatel reagoval replikou, v níž poukázal na svá tvrzení prokazující jeho aktivní procesní legitimaci. K absenci časového omezení u očkování se odpůrce nevyjádřil, ačkoli mu byl pokles ochrany v čase znám. Stanovení časového omezení u prodělaného onemocnění neodůvodnil. Navrhovatel zopakoval, že diskriminaci spatřuje v tom, že neočkovaní, mezi něž patří, musejí svou bezinfekčnost prokazovat testem, zatímco očkovaní jsou obdařeni „fikcí bezinfekčnosti“, ačkoli fakticky bezinfekční nejsou.

[8] V doplnění repliky navrhovatel upozornil, že je mimořádné opatření nadále platné. Mělo být sice s účinností od 22. 11. 2021 0:00 zrušeno mimořádným opatřením ze dne 5. 11. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-27/MIN/KAN, to však bylo samo zrušeno k okamžiku nabytí své účinnosti. Odpůrce v reakci na toto podání odkázal na vydání mimořádného opatření ze dne 6. 12. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-30/MIN/KAN, jímž bylo přezkoumávané mimořádné opatření výslovně zrušeno.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud napadenou část mimořádného opatření přezkoumal podle § 13 zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „pandemický zákon“), ve spojení s § 101a až 101d zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[10] K pochybnostem o trvající platnosti mimořádného opatření postačí uvést, že mimořádným opatřením č. j. MZDR 14601/2021-30/MIN/KAN nesporně došlo ke zrušení přezkoumávaného mimořádného opatření. Tím byl vyřešen stav vyvolaný zrušením mimořádného opatření č. j. MZDR 14601/2021-27/MIN/KAN, které mělo původně toto mimořádné opatření zrušit (srov. blíže usnesení NSS ze dne 9. 12. 2021, č. j.

1 Ao 14/2021 - 77). Zrušení napadeného mimořádného opatření není překážkou rozhodnutí ve věci, a to s ohledem na § 13 odst. 4 pandemického zákona. Navrhovatel již v návrhu uvedl, že v případě zrušení napadeného opatření se domáhá vyslovení nezákonnosti napadené části mimořádného opatření. Proto byly splněny podmínky, aby NSS pokračoval v řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2021, č. j. 8 Ao 1/2021 - 133, č. 4187/2021 Sb. NSS).

[11] O věci NSS rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť navrhovatel i odpůrce s tímto postupem vyjádřili souhlas podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Současně nebylo nezbytné pro rozhodnutí věci provádět během ústního jednání dokazování.

III. a) Aktivní procesní legitimace navrhovatele

[12] Před vlastním posouzením věci se NSS zabýval splněním podmínky aktivní procesní legitimace navrhovatele. Bez ní totiž nemůže návrh věcně posoudit a je povinen jej odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[13] Podle § 101a odst. 1 věty první s. ř. s.: *Návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.* Aby byl aktivně procesně legitimován, musí navrhovatel tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena. Jinak řečeno musí „logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy“ (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, č. 1910/2009 Sb. NSS, bod 34; ve vztahu k mimořádným opatřením viz rozsudek č. j. 8 Ao 1/2021 - 133, bod 34). Zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním napadeným opatřením obecné povahy (viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, bod 34).

[14] Zároveň je nutné, aby měla napadená regulace *přímý a nezprostředkovaný vztah* k právům navrhovatele. Soudy ve správním soudnictví jsou povolány k ochraně veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.), přezkum tzv. *actio popularis* zákon nepřipouští. Proto nestačí, tvrdí-li navrhovatel, že je opatření obecné povahy nezákonné, aniž by současně tvrdil, že se tato nezákonnost dotýká jeho subjektivních práv (viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, především body 31, 36 a 41).

[15] Navrhovatel tvrdí, že mimořádné opatření zasahuje do jeho práv, protože nesplňuje podmínku bezinfekčnosti, stanovenou v jeho čl. I. bodě 16, odvíjející se od podstoupení očkování nebo prodělání nemoci. Musí se tak prokazovat negativním testem. Tím je omezen ve využívání řady služeb [zmiňuje holičství, kadeřnictví a další služby dle bodu 2 písm. b) mimořádného opatření; dále stravovací služby, kluby a herny, bazény, wellness a další], které nemůže používat bez dalšího. Z širšího kontextu jeho argumentace plyne, že se tak cítí nedůvodně znevýhodněn proti osobám, které očkování podstoupily, a které se tudíž negativním testem pro užití služeb prokazovat nemusejí.

[16] Navrhovatel tedy logicky konsekventně a myslitelně tvrdí, že napadená část mimořádného opatření zasahuje do jeho práv a že on sám patří do skupiny osob, s níž napadená část mimořádného opatření zachází diskriminačně, což postačuje pro závěr o jeho aktivní legitimaci k podání návrhu (srov. k aktivní legitimaci v případě tvrzené

pokračování

diskriminace rozsudky NSS ze dne 30. 6. 2021, č. j. 6 Ao 21/2021 - 23, č. 4240/2021 Sb. NSS, body 8 a 9, a ze dne 2. 9. 2021, č. j. 9 Ao 13/2021 - 36, bod 9, vydané v řízeních o předchozích návrzích nynějšího navrhovatele). Nelze proto přisvědčit odpůrci, že by navrhovatel nenamítal dostatečně přímý zásah do svých práv a poukazoval jen na právní sféru jiných osob.

III. b) Vlastní přezkum

[17] Podstatou návrhu je tvrzená nedůvodnost odlišného stanovení povinností osob neočkovaných [které nesplňují podmínku prodělaného onemocnění podle čl. I. bodu 16 písm. d) mimořádného opatření] ve srovnání s osobami očkovanými. Je totiž zjevné, že i osoby očkované se mohou virem SARS-CoV-2 nakazit, a tudíž jej i dále šířit.

[18] Obdobnou otázkou se NSS zabýval v rozsudku ze dne 3. 3. 2022, č. j. 9 Ao 41/2021 - 38, v němž přezkoumával podrobněji odůvodněný návrh jiného navrhovatele na přezkum mj. i čl. I. bodu 16 mimořádného opatření. Námitky navrhovatele v nynějším řízení jsou (s jednou výjimkou, již se NSS zabývá níže) ve své obecnosti obdobné argumentaci vypořádané již v rozsudku č. j. 9 Ao 41/2021 - 38. Proto se NSS v tomto rozsudku omezí jen na stručné připomenutí hlavních důvodů právě citovaného rozsudku. Argumentace navrhovatele je totiž ve světle předchozího rozsudku v podstatné části zjevně nedůvodná (ke zjevné nedůvodnosti návrhu vyplývající z předchozí judikatury viz usnesení NSS ze dne 18. 5. 2021, č. j. 5 Ao 2/2021 - 52, č. 4211/2021 Sb. NSS).

[19] Nejvyšší správní soud se při přezkumu mimořádných opatření odpůrce opakovaně věnoval srovnávání různě vymezených kategorií osob z hlediska úpravy ve větší či menší míře obdobné čl. I. bodu 16 nyní přezkoumávaného mimořádného opatření. Z těchto dřívějších rozhodnutí, především z rozsudku ze dne 2. 2. 2022, č. j. 8 Ao 2/2022 - 53, vychází i nyní. Pro posouzení, zda čl. I. bodu 16 mimořádného opatření nezakládá v rozporu s čl. 1 Listiny diskriminační podmínky pro osoby, které nejsou očkované a zároveň neprodělaly onemocnění, je třeba zkoumat, „(1) zda jde o různé subjekty, které se nacházejí ve stejné nebo srovnatelné situaci, (2) zda je s nimi zacházeno rozdílným způsobem, (3) zda je odlišné zacházení dotčenému jednotlivci nebo skupině k tíži a (4) zda takové zacházení není projevem libovůle, tedy zda má legitimní cíl a napadená zákonná ustanovení jsou s to jej dosáhnout“ (nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 32/17, č. 71/2019 Sb.). Pro posouzení dané otázky je dále významné, že „uvažovat v kategorii rovnosti lze pouze v relaci mezi nejméně dvěma subjekty ve stejném, resp. srovnatelném postavení (...). Zatímco zpravidla není těžké stanovit, zda právní úprava zachází se dvěma situacemi rozdílně nebo stejně, zcela klíčovým krokem pro aplikaci všeobecné zásady rovnosti je stanovit, zda dvě situace, s nimiž právo zachází odlišně, jsou vskutku srovnatelné, tedy zda jsou relevantně podobné“ (nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 3. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 42/03, č. 280/2006 Sb., či ze dne 20. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 50/06, č. 18/2008 Sb.). Uvedené posouzení se musí podle citované judikatury Ústavního soudu dále opírat o kritérium relevance, jež v sobě zahrnuje hodnotový úsudek, který předpokládá pochopení smyslu a účelu přezkoumávané úpravy. Jinak řečeno, pro účely nyní projednávané věci jde o posouzení toho, zda se z hlediska regulace napadeného mimořádného opatření jedná v případě níže vymezených skupin osob o postavení srovnatelné, či nikoliv. Pokud by se totiž jednalo o nestejně zacházení s nestejnými skupinami osob, nemohla by být námitka diskriminace důvodná (bod 72 rozsudku č. j. 8 Ao 2/2022 - 53).

[20] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že odpůrce v odůvodnění mimořádného opatření identifikuje kritéria, na jejichž základě rozlišuje mezi osobami očkovanými a neočkovanými. Odůvodnění mimořádného opatření není vystaveno na tom, že očkování poskytuje úplnou ochranu před onemocněním COVID-19, jak mu podsouvá navrhovatel. Data použitá odpůrcem potvrzují, že část z pozitivních testů zaznamenal právě u osob očkovaných. Připustil také, že účinnost ochranné funkce očkování před onemocněním po určitém čase od aplikace vakcíny klesá (vyhasíná). Toto vyhasínání reflektoval nejen v odůvodnění rozhodnutí č. j. MZDR 32150/2021-4/OLZP, na které nyní upozornil navrhovatel, ale přímo v odůvodnění nyní přezkoumávaného mimořádného opatření. Podle rozsudku NSS ze dne 3. 2. 2022, č. j. 9 Ao 26/2021 - 57, skutečnost, že přes toto oslabování imunity nebyla časově omezena „platnost“ očkování pro prokázání bezinfekčnosti, je sice problematická, ale vzhledem k časovým souvislostem (vyhasínání imunity získané očkováním bylo možno zkoumat až později než vyhasínání imunity získané proděláním onemocnění) nevede k závěru o nezákonnosti mimořádného opatření, resp. jeho čl. I. bodu 16.

[21] Na tvrzení, že podíl očkovaných mezi nakaženými (podle informace z odůvodnění mimořádného opatření jde o zhruba 20 % případů) již prokazuje nedostatečnou účinnost očkování, takže „zvýhodnění“ očkovaných není legitimně odůvodnitelné, NSS reagoval v rozsudku č. j. 9 Ao 41/2021 - 38 připomenutím limitů soudního přezkumu mimořádných opatření, která jsou výsledkem odborného uvážení odpůrce. Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší autoritativně určovat, které opatření je vhodné a které nikoli. Důvody, které pro zvolené řešení odpůrce předestřel v odůvodnění mimořádného opatření a ve vyjádření k návrhu, však ob stojí.

[22] Je tomu tak proto, že odpůrce očkovaným osobám uložil povinnost prokazovat se testem nejen kvůli určité přetrvávající míře ochrany před nákazou, ale také z dalších důvodů. Očkování totiž vytváří v těle nepříznivé podmínky pro replikaci viru, čímž se snižuje pravděpodobnost vzniku mutací, přenositelných na jiné osoby. Ve vyjádření ve věci sp. zn. 9 Ao 41/2021 odpůrce také uvedl, že očkovaná osoba, je-li nakažena, vylučuje virus kratší dobu a má obvykle nižší virovou nálož. Termín „bezinfekčnost“, spojený s čl. I. bodem 16, proto ve vztahu k očkovaným odpůrce chápe tak, že klesá pravděpodobnost, že nakažený očkovaný přenesení nákazu na další osoby, nikoli že by tato možnost byla zcela vyloučena.

[23] Již v rozsudku č. j. 9 Ao 41/2021 - 38 tedy NSS odmítl, že by východiska, z nichž odpůrce vycházel, bylo možné vyvrátit pouhým poukázáním na to, že se určitá část osob nakazila, přestože podstoupila očkování, a že existují studie o vyhasínání postvakcinační imunity, což jsou tvrzení předestřená i nynějším navrhovatelem. Proto lze nadále odkázat na právní závěry tohoto rozsudku, že postavení osob očkovaných a neočkovaných nebylo srovnatelné, přičemž kritéria, na jejichž základě mezi nimi odpůrce rozlišoval, byla v odůvodnění mimořádného opatření uvedena a nepodařilo se je při soudním přezkumu vyvrátit. Rozdílně stanovené povinnosti obou skupin osob proto nejsou projevem nerovného (diskriminačního) zacházení. Na základě těchto námitek nejde ani shledat nepřiměřenost čl. I. bodu 16 mimořádného opatření, především z hlediska jeho vhodnosti k naplnění sledovaného účelu. Tímto směrem však argumentace navrhovatele výslovně nemíří, a proto není třeba toto kritérium blíže rozvádět (pro podrobnosti lze opět odkázat na rozsudek č. j. 9 Ao 41/2021 - 38).

pokračování

[24] Nad rámec námitek, k nimž se NSS vyjádřil již v předchozích rozsudcích, navrhovatel také tvrdil, že je rozlišování mezi očkovanými a neočkovanými osobami nedůvodné též proto, že mimořádné opatření umožňuje očkované osobě dál bez omezení využívat služby a aktivity, ačkoli měla pozitivní RT-PCR test, a tedy je infekční a může nákazu šířit.

[25] K tomu NSS připomíná, že hlavním prostředkem, který brání šíření nákazy od osob, které měly pozitivní test, je nařízení izolace, která jim z povahy věci znemožňuje využívat služeb mimo konkrétní místo, kde v izolaci setrvávají. Povinnost fyzické osoby podrobit se izolaci a povinnost orgánu ochrany veřejného zdraví izolaci naříditi obecně plynou z § 64 a § 67 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Účelem čl. I. bodu 16 mimořádného opatření proto primárně není zajistit, aby služeb nevyužívaly osoby s pozitivním testem, tzn. osoby s velkou pravděpodobností schopné nákazu šířit. K tomu totiž slouží jiný právní prostředek. Požadavek prokázání negativního testu u osob neočkovaných má zajistit prevenci situací, kdy by služeb využívala neočkovaná osoba, která neví, že je nakažena, protože (dosud) nepodstoupila test s pozitivním výsledkem. Jak bylo vysvětleno výše, neočkovaná osoba se v takovém případě ocitá v situaci odlišné než osoba očkovaná. Nadále tak platí důvody pro rozlišení mezi osobami očkovanými a neočkovanými, které NSS rekapituloval výše. Proto skutečnost, že napadená část mimořádného opatření výslovně nezakazuje vstup očkovaným osobám s pozitivním testem ani jim neukládá vždy předložit negativní výsledek testu, není důvodem nezákonnosti čl. I. bodu 16 mimořádného opatření.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud proto z výše uvedených důvodů návrh zamítl jako nedůvodný podle § 101d odst. 2, věty druhé, s. ř. s.

[27] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Navrhovatel ve věci neuspěl. Za stranu procesně úspěšnou lze tedy považovat odpůrce, kterému náleží náhrada nákladů řízení proti navrhovateli. Odpůrci však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2022

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu